

Con Trâu Đâu Có Cải Tạo !

LHN

Biết tui là dân HO nên có người biểu tui kể thử một câu chuyện thật xảy ra trong tù cải tạo. Nếu tui kể hồng được thì người ta hồng tin vào cái bằng Tiến-Sĩ Cải-Tạo của tui. Chắc người ta nghi tui làm bằng giả để đi HO. Mà cũng thông cảm thôi vì Việt-Nam sau khi bị VC toàn trị rồi thì cái gì cũng có thể dỏm được. Mà bằng cấp thì càng dỏm nhiều hơn và Tiến-Sĩ thì nhiều đếm hồng xuể. Bởi tại bị vậy nên tui mới viết bài này hồng thôi người ta nói cái bằng Tiến-Sĩ Cải-Tạo của tui là bằng giả. Bài này tui đặt tựa là “Con Trâu Đâu Có Cải Tạo !”. Câu chuyện này xảy ra

tại trại cải tạo Nam-Hà vào khoảng năm 1979-1980 (vì lâu quá nên tui hồng dám chắc năm nào). Thời gian đầu của đời tù cải tạo thì những người tù bị đưa lên vùng núi Hoàng-Liên-Sơn do bộ đội quản lý. Tới năm 1978 vì sự phụ Trung Cộng muốn dạy cho đệ tử Việt Cộng một bài học nên đánh tràn qua biên giới Việt-Trung. Do đó tù cải tạo được chuyển giao qua cho công an quản lý để bộ đội rảnh tay mà tiếp thu bài giảng của thầy. Rất nhiều tù, trong đó có tui, được chuyển về trại Nam-Hà vào năm 1978. Sau vài ngày ổn định mọi thứ thì các tù binh bắt đầu được lên lớp và sau đó là đi lao động. Về lên lớp, nói chung, thì các cán bộ công an cũng nói y hệt như các cán bộ bên bộ đội. Đại khái như: Mỹ là đế quốc xâm lược; ngụy quyền miền Nam là tay sai bán nước; ngụy quân là công cụ đánh thuê; tất cả các người tù đều là có tội chết nhưng được Đảng khoan hồng tha chết và cho đi cải tạo, lao động để trở thành người lương thiện; lao động là vinh quang chứ hồng phải là đày ải, hành hạ. Chỉ khác một điều duy nhất là bên bộ đội thì không kêu chúng tôi là tù mà cũng cảm chúng tôi không được tự xưng và kêu nhau là tù; còn ở trại Nam-Hà này thì các cán bộ công an nói thẳng chúng tôi là tù cải tạo. Còn về công việc lao động thì tui đã làm qua nhiều thứ như phụ xây thêm nhà tù, làm ruộng trồng lúa, đào kênh thủy lợi, trồng nấm, đục đá. Mỗi công việc đều có nhiều chuyện để kể nhưng trong phạm vi đề tài của bài này tui chỉ kể giới hạn về công việc làm ruộng trồng lúa mà thôi.

Trại Nam-Hà nằm trên một khu đồi cao gần bên một quả núi nhỏ và ngay cạnh con đường đất (nghe nói đường này có thể đi tới chùa Hương). Bên phía dưới thấp là vùng đầm lầy ăn liền ra đồng ruộng của hợp tác xã. Công việc làm ruộng được bắt đầu lúc đó là đang mùa đông. Và ai cũng biết làm ruộng trồng lúa thì sẽ có những việc như cày, bừa, gieo mạ, cấy lúa, gặt lúa rồi đập và phơi lúa. Đám tù được dẫn ra tới ruộng mới biết công việc cụ thể mà mình phải làm ra sao. Những thửa ruộng đã gặt xong tự hồi nào chỉ còn trơ gốc rạ. Ruộng đang ngập nước, đất đã mềm sẵn nên hồng cần cày mà chỉ có bừa. Bừa để nhận những gốc rạ chìm xuống sinh lầy chỗ cấy lúa. Và xưa nay việc kéo cày hay kéo bừa nếu hồng có máy thì là do con trâu làm. Người thì cầm cày đi phía sau điều khiển con trâu. Nhưng khi ra tới ruộng mới biết hồng có máy cày mà cũng hồng thấy con trâu nào dù trại có nuôi một bầy trâu mấy chục con. Té ra là mọi thứ sẽ do người tù làm hết. Tù được chia thành từng nhóm 4 người cho một cái bừa. Trong nhóm thay phiên nhau, ba người kéo bừa đi trước thay con trâu và một người cầm cày đi sau giữ bừa. Mèn ơi ! Trâu thì hồng xài lại bắt người kéo thế. Cái này mà dám nói là vinh quang hồng phải đày ải đây.

Theo tui thì đày ải chỉ một phần, mà phần lớn là muốn hạ nhục người tù. Dĩ nhiên là tất cả mọi người tù đều phải chịu nhục mà làm. Người này nhìn người kia cùng nuốt hận để làm. Không hện mà nên, những người cầm cày phía sau không ai dám đứng lên cái bừa cho bạn kéo như khi điều khiển trâu mà chỉ lợi sinh để cầm cày. Coi vậy chứ kéo cũng nặng lắm vì lợi sinh đã khó đi rồi mà đằng này còn phải kéo cái bừa nữa. Những bước chân nặng nề dưới ruộng sinh. Những bắp chân tái tím vì dầm trong nước lạnh buốt. Những thân hình co ro, lấm lũi trong gió mùa đông. Hoạt cảnh này liệu có nơi nào trên thế giới có được hay không. Làm được một lúc là bắt đầu nghe có tiếng cựa nự trong các nhóm kéo bừa. Mấy anh kéo bừa phía trước cựa anh cầm cày phía sau: Bộ mắc ông nội mày hay sao mà đề chi nặng dữ vậy mậy. Đề vừa thôi. Một hồi tới phiên mày kéo là tao đề lại cho biết.

Thì ra anh cầm cày mà đề mạnh chừng nào thì mấy anh phía trước phải kéo nặng chừng nấy. Mà hể đề hồng mạnh thì gốc rạ hồng chịu chìm. Nghe nhóm này cựa rồi tới nhóm kia cựa đâm ra thấy tức cười. Mà cười ra nước mắt. Hồng ai có thể tưởng tượng được cuộc đời của mình có lúc lại thế thảm như vậy. Chắc mấy tay cán bộ trên bờ đang hả hê trong bụng lắm. Người nào nghĩ ra được “phương cách” lao động này chắc phải được Đảng tuyên dương. Trong đám cán bộ có một người có vẻ là có thứ lắm, đó là thiếu-úy Lự. Hấn đi vòng vòng từ đội tù này tới đội tù khác dòm ngó. Đi tới đâu hấn cũng kêu tập họp tù lại cho hấn lên lớp. Bởi vậy đám tù cũng khoái cho hấn tới chỗ mình mà lên lớp lắm. Hồng phải vì hấn nói hây nên muốn nghe. Vì hấn nói

thì cũng như con kết nói, chỉ toàn lặp lại những điều cũ rích. Hấn vừa nói một tiếng là ai cũng biết hấn sẽ nói tiếp cái gì. Vậy thì tại sao tù lại khoái nghe hấn nói ? Thừa hồng phải khoái nghe hấn nói, mà chính là khoái được đứng để nghỉ ngơi khỏi làm trong mười mười lăm phút. Hấn nói càng dai càng tốt vì mình được đứng nghỉ càng lâu. Lần đó hấn lại chỗ đội tù của tui để lên lớp. Sau khi nói đã đời, hấn kết luận:

- Các anh cần phải tích cực lao động cho có năng suất cao. Về với gia đình sớm hay muộn là tùy ở chính bản thân các anh. Không phải chỉ làm chiếu lệ cho hết giờ, mà làm cho hết việc và mỗi người cần phải phát huy sáng kiến để gia tăng năng suất.

Nói xong thì hấn hỏi như thường lệ là ai có ý kiến hoặc thắc mắc gì hôn. Thường thì hồng ai có ý kiến ý cò gì ráo. Nhưng lần đó có một anh bạn tù đưa tay lên. Hấn chỉ về anh bạn đó và hỏi anh muốn nói gì. Anh bạn tù nói:

- Thừa cán bộ, muốn gia tăng năng suất lao động, ở trại có nuôi một bầy trâu mấy chục con sao không xử dụng để kéo bừa ?

Chà! Câu hỏi này có lý quá ha. Ai cũng thấy ý kiến của anh bạn tù này cũng chính là ý kiến của mình nên rất hào hứng với câu hỏi này. Các bạn có biết thiếu úy Lự trả lời ra sao hôn ? Hấn hồng cần suy nghĩ gì cho lâu mà phán ngay một câu xanh dờn với một vẻ đắc ý như vừa nghĩ được một câu danh ngôn bất hủ:

Các anh mới cải tạo chớ con trâu đâu có cải tạo mà bắt nó kéo bừa.

Nói xong hấn gật gù với vẻ mặt hả hê, dương dương tự đắc nhìn từng gương mặt xanh tái của đám tù vì câu nói xanh dờn của hấn. Mọi người im thin thít và nghẹn họng như vừa bị tạt một gáo nước lạnh vào mặt giữa trời đông. Đúng là VC nói vậy mà hồng phải vậy.

Tui chợt nhớ tới lời của tổng thống Nguyễn-văn-Thiệu “*Đừng nghe những gì cộng sản nói mà hãy nhìn những gì cộng sản làm*”. Tiếc thay khi mà cả miền Nam lẫn miền Bắc Việt-Nam đã nhìn thấy được những gì cộng sản làm thì...quá trễ. Vậy mà tới giờ cũng vẫn còn có những người hồng nhìn thấy, hay nhìn mà cố tình hồng chịu thấy những gì cộng sản đã làm.

LHN.